

İstikşafı Görüşmeleri

– SönmezKORKMAZ · 22 Mayıs 2026

Onu ilk gördüğümde
kalbim tek taraflı ateş açtı.

Ben daha adını bilmiyordum,
ama içimdeki bütün renkler
onun geçtiği yöne doğru
acil gündemle toplandı.

Gözleri masaya konmuş iki mühür gibiydi;
biri kalbimin üstüne bastı,
diğeri aklımın bütün evraklarını
geçersiz saydı.

Peşinden gittim.

Akrep ikinin üstünde kaylûle uykusunda,
yelkovan kendi havasında,
can çıkartmadan huy çoğaltıyor aklınca.

Ben aslında
içimde kurulan
aşk komisyonunun acil kararıyla
gülüşünün kıyısına
saha ziyareti yapıyorum.

Hayır, hayır;
dalgakıranların arkasına
utangaç bakışlardan
mistik bir donanma çıkarıyorum.

Aylarca takip ettim.
Sonunda bir kahve teklif ettim.
Hayret, kabul etti.
Göğsüm bahar ilan etti.
Oysa bu sadece

ön görüŖmeye bir davetti.

Masaya oturduk.

Ben gözlerine bakacaktım,
o çantasından görünmez bir dosya çıkardı.

“Öncelikle,” dedi,
“niyetinizi anlamak isterim.”

Soğuk bir rüzgâr esti.
İçimdeki bütün kuşlar
resmî yazışma diline geçti.

“Şey,” dedim,
“ben sizi ilk gördüğümde...”

“Lütfen,” dedi,
“duygusal beyanlarınızı
somut verilerle destekleyiniz.”

Ben sustum.
Elimde veri değil, ben bile yoktum;
yalnız kalbimin
adını yeni öğrendiği bir felaket vardı.

Garson geldi.
O sade kahve söyledi,
ben yanlışlıkla
“uzun vadeli bağlılık” dedim.

Garson yüzüme baktı.
Ben bardağa baktım.
Kız not aldı.

“Heyecan düzeyi yüksek,” dedi,
“ifade kabiliyeti dalgalı,
ama niyet dosyası incelenebilir.”

Sanki

bu bir randevu değil,
bir istikşafı görüşmesidir.

“Geçmiş ilişkilerinizin
kapanış tutanakları mevcut mu?” diye sordu.

“Bazıları içimde imkânsız kaldı,” dedim.

Kaşını kaldırdı.

“Risk unsuru.”

“Fakat,” dedim,
“hiçbirinin gözleri sizinki gibi
gündemi deęiştirmede.”

“Duygusal manipölasyon ihtimali,” dedi.

Ben çay kaşığıyla karıştırdım kahveyi.
Şeker yoktu.
Kaşık öylece dönüyordu.

“Peki,” dedi,
“beni neden görmek istediniz?”

İşte bu soru
bütün protokolü bozdu.
Cevabı dosyada yoktu.

“Çünkü,” dedim,
“sizi gördüğüm an
içimdeki fail, mefulü öldürüp cinayet işledi.
Ben eskiden kendime ait sanıyordum kendimi.”

O ilk defa kalemini bıraktı.
Kahvenin dumanı
masanın üstünde küçük bir barış görüşmesi gibi
ikimizin arasına yayıldı.

“Güzel konuşuyorsunuz,” dedi,
“ama bu sürdürülebilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedim,
“ben daha ilk cümleminde
içimdeki bütün şiirleri feshettim.”

Gülümsedi.
Bu gülümseme
tutanağa geçmedi.
Ama ben geçirdim.
Kalbimin arka sayfasına,
kırmızı mürekkeple,
aceleyle,
biraz yamuk.

Sonra o tekrar ciddileşti.

“Tarafların beklentileri netleşmeli,” dedi.

“Benim beklentim çok basit,” dedim,
“bir daha göremezsem sizi
dünyamın üstü karbondioksit.”

“Bu fazla iddialı.”

“Ben de onu diyorum,” dedim,
“sizi görünce içimdeki bütün ihtimaller
ciddi ilişki statüsüne geçiyor.”

Sessizlik oldu.

Masada iki kahve,
bir yarım gülüş,
üç kaçamak bakış,
beş açık uçlu soru
ve benim tarafımdan
çoktan kabul edilmiş
tek taraflı bir aşk taslağı.

“Bu görüşme bağlayıcı değildir,” dedi.

“Ben bağlandım,” dedim.

“Henüz karar vermedim.”

Gözlerini kaçırdı.

Ben de fazla üstüne gitmedim.
Diplomasinin de bir edebi vardı.

Sadece sordum:

“Peki, ikinci görüşme için
uygun bir zemin oluştu mu?”

Kahvesinden bir yudum aldı.

“Zemin kırılğan,” dedi,
“ama tamamen kapalı değil.”

Ben o cümleyi
aldım, eve götürdüm.
Gece boyunca
yastığımın altına koydum,
üç kez dinledim,
iki kez yanlış anladım,
bir kez sarıp sarmaladım,
sonra kendime kızdım.

Ertesi gün mesaj geldi:

“Görüşmelere devam edilebilir.”

Ben aşkın bütün maddelerini
listeler hâlinde özetledim.

Belki sadece

bir kahve daha içecekti.
Belki yanarak gelecekti.
Belki yeni bir dosya açacak.
Belki kaçmaya çalışacak,
belki yeniden zemin yoklayacak.

Ve belki
istikşafı görüşmelerinin sonunda
iki taraf da fark etmeden
aynı cümlemin altına gizli bir imza atacak:

“Devam edelim.”